

Johanna Lindsey

Copyright © 2000 Johanna Lindsey

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Zâmbetul iubirii

Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA

Zâmbetul iubirii / Johanna Lindsey

trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3481-8

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Zâmbetul iubirii

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

Capitolul 1

Se uitau pe fereastră la grădina mohorâtă, atinsă de iarnă, în care se plimba fata. Era mică, deși casa era destul de mare și localizată într-o zonă elegantă a Londrei, însă nici una din casele din cartier nu dispunea de suficient teren pentru a căpăta aspectul unei „case de la țară“.

Lady Mary Reid, gazda lor, aranjase cu gust mica ei secțiune de grădină, în timp ce majoritatea vecinilor ei nu se deranjaseră să planteze altceva decât iarbă. Iar nepoata lor, Sabrina, care adora să-și petreacă timpul afară, indiferent de anotimp, putea fi mereu găsită pe acel petic de pământ.

Cele două femei continuară să o privească pe Sabrina în liniște, gânditoare. Alice Lambert era încruntată. Sora ei, Hilary, mai mare cu un an, arăta mai degrabă abătută.

– Nu cred că am mai fost vreodată atât de neliniștită, Hilary, îi șopti Alice surorii ei.

– Nici eu, dacă vrei să știi, răspunse Hilary cu un oftat prelung.

Era greu de spus că erau surori, doar privindu-le. Hilary semăna cu tatăl lor, înaltă, extrem de slabă, cu păr șaten și ochi albastru-deschis. Alice era o copie aproape perfectă a mamei lor, scundă și destul de durdulie, dar cu un păr șaten-închis strălucitor și ochi de un albastru-închis, care băteau uneori în violet.

Cele două surori nu se înțelegeau prea bine. Ciondănelile erau la ordinea zilei. Cu toate acestea, acum erau de acord. Nepoata pe care o crescuseră ele avea să-și facă debutul în societatea londoneză în seara aceea, iar ele erau îngrijorate. Din nefericire, aveau motive serioase pentru a fi îngrijorate.

Nu era vorba că Sabrina nu ar fi putut ieși în evidență. Deși nu era o frumusețe ca Ophelia, fiica lui Mary, care urma să debuteze și ea în acest sezon, Sabrina avea atuurile ei. Nu era vorba nici de lipsa ei de importanță. Bunicul Sabine fusese conte, iar străbunicul ei, duce. Ea avea doar titlul de Onorabilă, dar nimeni nu se aștepta să facă

o partidă grozavă, nici din punctul de vedere al titlului, nici al averii. În ce le privea pe surorile Lambert, orice soț cu o situație bună ar fi fost potrivit.

Nu, nu era vorba de îngrijorările firești pe care le-ar fi putut avea cineva atunci când venea vorba de prezentarea în societate a unei fete de la țară. Era ceva mult, mult mai personal, și avea de a face cu motivul pentru care cele două surori nu se căsătoriseră nicio dată. Amândouă se temeau că vechiul scandal care le bântuise familia timp de trei generații putea ieși din nou la suprafață după toți acei ani.

Dar nici una din cele două femei nu avea de gând să pomenească motivul agitației sale. Printr-un acord mutual, nu se vorbea despre tragediile petrecute cu mult timp în urmă.

– Crezi că-i este suficient de cald în haina aceea de lână? întrebă Alice, încă încruntată.

– Crezi că-i pasă?

– Dar vântul îi va usca obrazii, cum crezi că va arăta la primul ei bal?

În timp ce-și supravegheau în continuare nepoata, o frunză uscată, care-i scăpase grădinarului lui Lady Mary, pluti în direcția Sabrinei și se opri la picioarele acesteia. Observând-o, fata luă poziția unui scrimer și, ca și cum ar fi avut o floretă adevărată în mână, nu una imaginară, înjunghie frunza. Râse apoi și o ridică de jos, aruncând-o în aer, unde vântul aspru al iernii o prinse și o purtă pe aripile sale.

– Nu ia în serios posibilitatea unei căsătorii, spuse Hilary.

Sabrina ar fi trebuit să fie la fel de agitată ca mătușile ei, chiar dacă din motive diferite, însă părea să nu aibă nici cea mai mică grijă.

– Cum să o ia în serios, când știe că noi nu ne-am căsătorit, și asta nu ne-a afectat deloc?

– Mă tem că i-am lăsat o impresie greșită. Nu este ca și cum nu am fi sperat să ne căsătorim la vârsta ei, doar că acum suntem bucuroase că nu am făcut-o.

Afirmația aceasta era adevărată. Nici una dintre cele două femei nu regreta că nu avea un soț. Ce regretau poate era faptul că nu avuseseră nici un copil al lor, însă Sabrina, pe care o crescuseră de la vârsta de trei ani, le satisfăcuse din plin instinctele materne. Mulți le-ar fi putut numi fete bătrâne, pretinzând că acesta era motivul

ciondănelilor lor, însă nu era adevărat. Cele două surori făceau acest lucru încă din copilărie. Era un obicei adânc înrădăcinat în firea lor.

Ca și cum Hilary tocmai și-ar fi dat seama că participa la un armistițiu tacit, spuse brusc:

– Cheam-o înăuntru. Este timpul să o pregătim.

– Atât de repede? protestă Alice. Mai avem câteva ore înainte...

– Vom avea nevoie de câteva ore să o pregătim cum se cuvine, interveni Hilary.

– O, poate că ție ți-ar lua câteva ore, dar...

– Dar tu ce știi despre asta, când nici măcar nu ai fost prezentată în societate așa cum trebuie? o întrerupse Hilary din nou.

– Iar tu ai fost? replică Alice.

– N-are importanță. Mary mi-a pomenit de multe ori în scrisorile ei că începe să se pregătească de îndată ce iese din pat, dimineța.

– Are nevoie de o zi întreagă doar pentru a se îndesa în corset.

Obrazii lui Hilary se aprinseră, neputând nega afirmația făcută pe seama prietenei ei din copilărie, care fusese suficient de amabilă pentru a le oferi găzduire pe perioada sezonului, de vreme ce ele nu aveau nici o proprietate în Londra. Mary devenise tot mai dolofană cu trecerea anilor, astfel încât Hilary abia o recunoscuse cu o zi în urmă, când sosiseră la Londra.

În schimb, contraatacă.

– Chiar și fiica ei începe pregătirile la prânz.

– Ophelia este deosebit de încântată să se privească în oglindă, fără îndoială, pufni Alice.

– Trebuie să știi că...

Cuvintele se pierdură în timp ce surorile păraseau încăperea, ciondăneala fiind starea lor obișnuită. Nimeni care le-ar fi auzit șoptind și fiind de acord cu doar câteva momente în urmă nu ar fi crezut asta, cu siguranță nu nepoata despre care vorbiseră.

Capitolul 2

Sabrina Lambert era agitată, însă, de dragul mătușilor sale încerca să nu arate acest lucru. Debutul ei era planificat deja de un an, iar asta inclusea câteva călătorii la Manchester, pentru a proba noua garderobă. Știa că mătușile ei aveau speranțe mari pentru ea. De aceea era atât de agitată. Nu voia să le dezamăgească, deoarece făcuseră atâtea eforturi pentru marea ei lansare.

Însă ea era realistă, chiar dacă ele nu erau. Nu se aștepta să-și găsească un soț aici, în Londra. Oamenii de aici erau prea sofisticati, în timp ce ea era o simplă fată de la țară. Era obișnuită să discute despre recolte, chiriași și vreme, în timp ce în Londra toată lumea bârfea – unii despre ceilalți. Mai mult, aveau să fie duzini întregi de domnișoare venite la Londra cu același scop. Londra era considerată locul ideal pentru găsirea unui soț.

Însă Sabrina începu să se relaxeze pe măsură ce se apropia seara. Ajuta faptul că Ophelia, care era foarte populară, îi era prietenă. Dar Ophelia fusese născută și crescută în Londra. Îi cunoștea deja pe toți, era deja la curent cu toate bârfele și chiar ajuta la împrăștierea acestora – chiar dacă era vorba despre ea însăși. Ophelia era în elementul ei în Londra. Mai mult, ea debutase chiar la începutul sezonului, cu trei săptămâni în urmă.

Participarea la primul bal nu făcuse de altfel nici o diferență, dat fiind faptul că Ophelia era destinată să fie succesul sezonului, la cât de frumoasă era. În mod ironic, ea nici măcar nu-și căuta un soț, având deja un logodnic, deși nu-l întâlnise încă niciodată. Lansarea ei fusese doar un lucru de la sine înțeles – cel puțin așa se gândise Sabrina până să afle că Ophelia nu era foarte mulțumită cu alegerea făcută de părinții ei, și avea toate intențiile de a găsi o partidă mai potrivită.

Sabrina găsea foarte nepotrivit modul în care Ophelia făcea acest lucru, ridiculizându-și și defăimându-și logodnicul ori de câte

ori avea ocazia, în fața oricui se nimerea. Dar, din câte știa ea, așa se făceau lucrurile în Londra atunci când voiai să scapi de o partidă nedorită.

I-ar fi putut părea rău pentru bărbatul în chestiune, care nici măcar nu era în Anglia, pentru a putea pune capăt zvonurilor pe care le împrăștia Ophelia pe seama lui, dar nu era treaba ei să-l apere. Totul putea fi adevărat, la urma urmei. De unde să știe ea?

Mai mult, mama Opheliei era gazda lor și bună prietenă cu mătușa Hilary. Deși Lady Mary ar fi putut pune capăt acțiunilor fiicei sale, Sabrina nu se simțea confortabil să fie ea cea care-i spunea adevărul. Ophelia se împrietenise cu ea și o prezenta tuturor prietenilor ei. Ar fi fost o trădare din partea ei. În plus, mătușile ei nu-l plăceau pe bunicul tânărului...

Aceasta era partea cea mai ciudată, și era probabil motivul pentru care Sabrinei îi părea rău pentru logodnicul Opheliei. Era vecinul ei, sau mai degrabă bunicul lui era. Mătușile ei îl numeau „coțcar bătrân”, sau „pustnic”, ori, atunci când nu credeau că le auzea, „ticălos bătrân”. Sabrina nu-l întâlnise niciodată. Era cu adevărat izolat, părăsindu-și rareori proprietatea. Pentru ele fusese o noutate faptul că avea un nepot. Mătușile ei pufniseră auzind că Ophelia fusese logodită cu moștenitorul lui până atunci necunoscut. Ce nepot? Nu-l întâlniseră și nu auziseră de el niciodată până atunci.

După spusele lui Lady Mary, însă, chiar marchizul însuși îl contactase pe soțul ei și făcuse aranjamentele pentru căsătorie, în numele nepotului său. Desigur, familia Reid profitase de această oportunitate pentru fiica lor, care urma să se căsătorească cu moștenitorul unui titlu atât de frumos. Nu strica nici faptul că marchizul era destul de bogat, iar averea lui avea să-i revină tot nepotului său. Numai Ophelia era nefericită din cauza căsătoriei, de fapt Ophelia și nenumărații ei admiratori.

Avea o mulțime de admiratori. Tinerii îi roiau în jur, subjugăți de frumusețea ei, și se părea că astfel stătuseră lucrurile la fiecare dintre petrecerile la care participase până atunci. Dar cum să nu fi fost așa? Ophelia era blondă și avea ochi albaștri. Nu putea fi mai la modă de atât. Dar avea în plus trăsături extrem de plăcute și o siluetă care, spre deosebire de a mamei ei, era subțire și mlădioasă.

Sabrina nu avea parte de nici unul dintre aceste atribute. Era mai degrabă scundă, la aproximativ un metru șaizeci, lucru care nu ar fi fost atât de rău dacă nu ar fi avut pieptul atât de plin sau șolduri atât de late, ceea ce îi oferea o aparență voluptuoasă din cauza taliei înguste.

Dar nici măcar așa nu ar fi fost atât de rău, dacă ar fi avut măcar o înfățișare la modă, dar lucrurile stăteau exact invers. Părul ei era de un șaten lipsit de strălucire, iar ochii, care erau trăsătura ei cea mai atrăgătoare, sau cel puțin așa credea ea, aveau culoarea liliacului de primăvară, mărginiți de un violet mai închis, așa că ieșeau în evidență la prima întâlnire.

Află acest lucru atunci când toți cei pe care îi întâlnea, bărbați și femei, deopotrivă, se uitau supărător de mult la ochii ei, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că aveau într-adevăr acea culoare. Pentru a pune capac, trăsăturile ei erau destul de comune, nu urâte, însă nici frumoase. Comun era cuvântul potrivit pentru a le descrie.

De fapt, Sabrina nu fusese niciodată mai nefericită ca acum în legătură cu felul în care arăta, nu înainte de a o cunoaște pe Ophelia și de a vedea cum arată o adevărată frumusețe. Între ele nu exista nici un termen de comparație, erau la fel de diferite ca noaptea de zi. Acesta era probabil motivul pentru care Sabrina începuse să se relaxeze curând după ce ajunseră la primul ei bal în acea seară, uitând complet de starea de nervozitate de până atunci. Era suficient de realistă pentru a-și da seama că nu putea concura cu Ophelia pentru atenția tinerilor domni, așa că renunță la orice tentativă de a o face. Odată ce se relaxă, fu capabilă să fie ea însăși, în loc de șoricelul timid și încordat, așa cum se simțise până atunci.

Sabrinei îi plăcea să râdă și făcea eforturi pentru a-i face și pe alții să râdă. Putea fi foarte directă, dar avea și o latură care tachinea. Avea darul de a însenina dispoziția cuiva aflat într-una foarte proastă. Cu cele două mătuși care bombăneau mereu, avusese la dispoziție mulți ani în care să-și perfecționeze acest dar, și îi venea foarte ușor să pună capăt disputelor dintre ele, atunci când alegea să intervină.

Tinerii care o invitaseră în această seară la dans o făcuseră probabil doar pentru a o interoga cu privire la Ophelia și la logodnicul acesteia. Dar de vreme ce nu o cunoștea încă foarte bine pe Ophelia, iar

pe logodnicul ei deloc, nu le prea putuse răspunde la întrebări. Îi făcuse totuși să râdă. Câțiva dintre ei o invitaseră din nou la dans tocmai din acest motiv – era amuzantă. La un moment dat al serii, trei tineri o invitaseră deodată la dans.

Din nefericire, Ophelia observă acest lucru...

Capitolul 3

Ophelia se afla de cealaltă parte a sălii de bal cu trei dintre prietenele ei apropiate – de fapt, cu două prietene și cu o fată care o disprețuia, dar care nu ar fi vrut să părăsească cercul ei popular. Toate cele trei erau drăguțe în felul lor, însă nici una nu era la fel de frumoasă ca Ophelia. De asemenea, nici una dintre ele nu avea un titlu mai important decât ea. Ea era singura lady dintre ele, deoarece tatăl ei era conte, iar tații lor aveau titluri mai puțin prestigioase. Însă Ophelia nu putea suporta ca vreo femeie din cercul ei să o depășească în vreun fel.

Ophelia nu era conștientă de antipatia lui Mavis Newbolt. Nu-i plăceau unele dintre comentariile sau remarcile acide făcute de Mavis, însă nu le-ar fi pus nicicând pe seama unei antipatii. Cum ar fi putut cineva să nu o placă, la cât de populară era?

Știuse că așa avea să fie. Nu existase nici o îndoială legată de faptul că avea să domine acest sezon, putând alege pe oricare dintre celibatarii orașului. Avea de unde alege. Toți o adora. Dar care ar fi fost scopul, de vreme ce părinții ei se lăsaseră ademeniți de titlul marchizului de Birmingdale?

Îl ura pe bătrânul Neville Thackeray pentru că se gândise la ea. De ce trebuise să o aleagă pe ea pentru nepotul său, doar pentru că mama ei îi fusese cândva vecină și simțea astfel că o cunoștea personal? De ce nu o putuse alege pe Sabrina cea demodată în schimb, care încă trăia în apropierea lui? Desigur, știa de fapt de ce nu fusese luată Sabrina în considerare pentru moștenitorul din Birmingdale.

Știa poveștile mamei ei despre istoria familiei Lambert. Toată lumea din Yorkshire auzise povestea la un moment dat, deși era vorba despre un scandal vechi, uitat probabil de cei mai mulți.

Părinții ei fuseseră nesăbuiți. Ophelia ar fi putut pune mâna pe un ducat. Frumusețea ei nu era una comună. Însă ei se mulțumiseră doar cu un marchiz. Ea nu avea să o facă. Avea să găsească o cale

de a scăpa de măritișul cu moștenitorul Birmingdale. Dumnezeu, nici măcar nu era englez – cel puțin nu unul pursânge. Dar nu era de mirare că bătrânul marchiz simțise nevoia de a alege mireasa cu mâna lui, într-o perioadă în care căsătoriile aranjate erau ceva atât de rar. Nepotul fusese crescut de niște barbari!

Gândul o făcu să se înfioare. Dacă batjocorirea lui și încercarea de a demonstra că niciodată nu avea să primească altceva decât disprețul ei nu funcționau, trebuia doar să găsească un alt mod de a scăpa de el. Dar până la sfârșitul sezonului avea să aibă un nou logodnic, unul ales de ea. Nu se îndoia de asta nici pentru o clipă.

Totuși, în acest moment Ophelia se uita țintă la tânăra musafiră a mamei ei, ușor deranjată de numărul tinerilor care se învăteau în jurul Sabrinei și care ar fi trebuit să-și aștepte rândul pentru a dansa cu ea în schimb. Pentru că în apropiere nu se afla nici un bărbat care ar fi putut-o auzi, se simți liberă să spună ce avea pe suflet fără teama că vorbele ei s-ar fi putut reflecta în mod negativ asupra sa, și fu suficient de surprinsă de ceea ce văzuse în cealaltă parte a încăperii pentru a face exact acest lucru.

– Ia priviți, le spuse Ophelia celorlalte fete, atrăgându-le atenția asupra Sabrinei și a celor trei bărbați care stăteau de vorbă cu ea. Ce le poate spune, pentru a le capta atât de mult atenția?

– Este musafira ta, Ophelia, remarcă Edith Ward, simțind gelozia prietenei ei și încercând să o dezamorseze. Toate cele trei fete avuseră de-a face la un moment dat cu gelozia arzătoare a Opheliei. Fără îndoială că ei doresc să-i vorbească doar despre tine.

Ophelia se destinase puțin, însă numai până când Mavis spuse, cu o inocență prefăcută:

– Mi se pare că a câștigat câțiva admiratori, dar asta nu mă surprinde. Are niște ochi într-adevăr remarcabili.

– Ochii ei interesanți nu fac mare lucru, Mavis, când în rest este atât de șleampătă, replică Ophelia scurt.

Își regretă însă de îndată tonul dur, care o făcuse probabil să pară geloasă, ceea ce nu era, desigur.

Așa că adăugă, cu un oftat care spera că sunase sincer, dar care părea mai degrabă ofensator:

– Mi-e milă de ea, biata fată.

– De ce? Pentru că nu este frumoasă?

– Nu doar din cauza asta, ci pentru că vine dintr-o familie proastă, știți. Oh, nu ar fi trebuit să pomenesc asta. Vă rog să nu spuneți nimănui. Mama ar turba. La urma urmei, Lady Hilary Lambert îi este o prietenă dragă.

De vreme ce toate știau că Ophelia era nemulțumită de mama ei în prezent, ultima ei remarcă era redundantă. Pe Ophelia nu ar fi deranjat-o absolut deloc dacă mama ei se supăra. Însă rugămintea ca ele să nu repete ceea ce auziseră era la fel de redundantă, de vreme ce celelalte două fete iubeau bârfele, așa cum o făceau și mamele lor, iar ele aveau să le repete acestora fiecare cuvânt auzit. Mavis disprețuia bârfele, însă dacă făceai parte din lumea bună trebuia să ții pasul cu ele.

– Proastă? întrebă cu aviditate Jane Sanderson. Doar nu vrei să spui că e fiica nelegitimă a cuiva?

Ophelia păru să se gândească la asta, însă probabil se hotărî să nu deschidă tocmai acest subiect, așa că spuse:

– Nu, e ceva mai rău de atât.

– Ce poate fi mai rău...

– Nu, deja am spus prea multe, protestă Ophelia lipsită de convingere.

– Ophelia! spuse Edith, cea mai mare dintre cele patru fete. Nu ne poți lăsa așa, în suspans.

– Of, bine, se plânse Ophelia, ca și cum ele i-ar fi smuls informațiile, când de fapt nimic nu ar mai fi putut-o opri acum. Dar asta trebuie să rămână între noi, și doar pentru că sunteți cele mai bune prietene ale mele am încredere că n-o să duceți mai departe nimic din ce auziți.

Continuă în șoaptă. Cele două care erau de fapt prietenele ei aveau ochii mari pe când sfârși de spus povestea. Mavis, care o cunoștea pe Ophelia, nu știa dacă să o creadă sau nu. Știa că pe Ophelia nu o deranja deloc să mintă, dacă asta ar fi ajutat-o să obțină ce dorea. Acum se părea că ceea ce dorea era să distrugă complet șansa Sabrinei Lambert de a-și găsi un soț în Londra.

Două reputații întinate în aceeași seară, de către aceeași femeie; lui Mavis îi părea rău pentru ambele persoane, a căror singură vină era că nu-i plăceau Opheliei. Moștenitorul Birminghamdale avea să facă față fără îndoială furtunii. Felul în care îl batjocorea Ophelia îl făcea de râsul lumii, astfel încât părinții ei să fie suficient de ofenșați

pentru a rupe logodna pe care o aranjaseră. Însă cu un titlu ca al său și cu uriașa avere care venea odată cu acesta, avea să-și găsească ușor o altă mireasă.

Lucrurile nu stăteau însă la fel pentru Sabrina Lambert. Sângele rău putea fi transmis moștenitorilor, și care gentleman ar fi riscat să se căsătorească cu ea? Ceea ce era păcat.

Lui Mavis îi plăcuse cu adevărat fata. Era drăguță, o calitate inocență și simplă greu de găsit în Londra. Mai mult, odată ce se deschidea, era amuzantă. Mavis se simțea parțial responsabilă pentru felul în care se purtase Ophelia față de ea, deoarece pomenise de ochii ei incredibil de frumoși.

Mavis scutură dezgustată din cap în sinea ei. Chiar trebuia să-și găsească un alt grup de companioane. Prietenia cu Ophelia Reid era prea dăunătoare. Era o femeie vanitoasă și răuvoitoare. Mavis spera din tot sufletul că Ophelia avea să se căsătorească în cele din urmă cu moștenitorul Birminghamdale. Ar fi fost o lecție bună pentru ea să sfârșească cu un soț pe care-l făcuse de râs în fața întregii Londre.